

tikken i EU og i EU's indre marked er vi helt enige i.

Vi har da også i andre sammenhænge bemærket, at SF gør et stort nummer ud af at kræve endnu mere forbrugerpolitik, og det er jo noget af det, der ligger i det indre marked. Det kan så måske se lidt ejendommeligt ud, når vi ved, at SF i sin tid var imod det indre marked. Venstres politik er i hvert fald konsekvent. Så kan man jo diskutere, hvor konsekvent det var, at SF stemte imod det indre marked, hvor en væsentlig del jo er forbrugerpolitik.

De konkrete direktiver, som vi drøfter her i dag, er jo for det første gennemført i form af et rammedirektiv om tilsætningsstoffer og dernæst i form af de enkelte direktiver om sødestoffer, farvestoffer og så diversedirektivet. Det sidste er nok det, vi har drøftet mest.

Alle direktiverne – og det er vigtigt for Venstre – bygger ligesom i Danmark på en positivliste, det vil sige, at for at et stof kan blive tilladt som tilsætningsstof, skal man have undersøgt det, og man skal have fundet ud af, at det pågældende stof er ufarligt at spise. Ellers bliver det simpelt hen forbudt i EU.

Det er klart, at vi har bemærket, at der har været kritik fra EU-modstanderne, hovedsagelig i JuniBevægelsen; så er SF også kommet med, og senest her i dag har vi hørt, at Socialdemokraterne åbenbart ligger under for den polemik, der er blevet rejst af nejsigerne i JuniBevægelsen.

For jeg mener meget mere, der i denne diskussion er tale om politisk polemik, end der er tale om, at man alvorligt forsøger at hjælpe forbrugeren. Man er ude på at skræmme, fordi skræmte forbrugere jo er lettere at styre; det er en velkendt diskussion, især på den yderste venstrefløj.

Det undrer mig lidt, at Socialdemokraterne er hoppet med på den – knap så meget, at hr. Jørn Jespersen fra SF er. Men vi hopper i hvert fald ikke på den i Venstre. Vi mener, at denne sag skal drøftes sagligt, og der er ikke nogen grund til unødigt at skræmme befolkningen.

Den form for behandling af tilsætningsstofferne, vi har i EU, minder om den, vi har haft i Danmark siden 1973. Det var det, jeg ikke kunne få svar på fra fru Tove Lindbo Larsen tidligere: Hvorfor har man ikke fra Socialdemokratiets side forsøgt at ændre hele den danske levnedsmiddellovgivning, som vi har haft siden 1973? Det er den, som nøjagtig svarer til det, EU gør. Hvorfor vente, til EU kommer med direktiver, før man tager initiativer på dansk side?

Venstrefløjsflertallet med De Radikale har jo eksisteret i Danmark igennem masser af år. Man kunne sagtens have lavet alle de her mærkelige ting, man nu forsøger at bringe på EU-banen, fordi der er nogle modstandere af EU i JuniBevægelsen, der begynder at ville skabe yderligere tvivl om EU.

Når 15 lande skal blive enige om positivlister, er det klart, at listerne bliver længere end de enkelte landes lister hver for sig, fordi der er forskellige kulturer, forskellig tradition for, hvilke tilsætningsstoffer de enkelte lande har benyttet; og den samlede liste bliver lidt længere. Men det er vigtigt at understrege her, som vi har hørt i Europaudvalget, at selv om listen bliver længere, betyder det jo ikke automatisk, at danske levnedsmiddelproducenter putter flere tilsætningsstoffer i. Det er det ene.

Det andet er, at selv om listen bliver længere, ville denne lange liste, som nu er blevet tilladt i Danmark i medfør af diversedirektivet, jo have været tilladt også før diversedirektivet i medfør af den danske levnedsmiddellovgivning, hvis der var industrivirksomheder, der havde anmodet om at benytte de pågældende tilsætningsstoffer.

Det gælder for hele den lange liste på nær to stoffer, som minder lidt om penicillin, og som bruges på en eller anden særegen ost i Storbritannien, og jeg forestiller mig ikke, at denne særegne ost vil finde ind og overtage en stor del af det danske marked. Det er det eneste eksempel, hr. Jørn Jespersen og andre kan finde på, at EU, om jeg så må sige, tillader flere tilsætningsstoffer end dem, man allerede ville have tilladt fra dansk side, hvis industrien havde søgt om en tilladelse.

Vi mener, der er lidt for meget politik og lidt for lidt videnskab i diskussionen om tilsætningsstoffer. Vi er bekymret for, at man på den måde skræmmer mere, end man gavner, og for os at se er der ikke nogen tvivl om, at SF's ærinde er rent politisk motiveret. Man er ude på at miskreditere den danske fødevarerindustri, hvoraf 50 pct. jo eksporteres. 90-100 mia. kr. om året er tal, man har nævnt. SF er uansvarlige på det økonomiske område, og man kan så også tillade sig at være uansvarlige her.

Ved at rejse disse debatter herhjemme, hvad er det så, vi udstiller for udlandet? Det er: Uh, der er nok et eller andet farligt ved den måde, hvorpå danske levnedsmidler bliver produceret. Vi sender et signal om, at danske fødevarer er ringere end fødevarer alle mulige andre steder